

Drakeshead

Tekst: Ole Geert Dam

Billeder: Drakeshead og Ole Geert Dam

Ønsker du svaret på f.eks. Hvem har haft størst indflydelse på vore dages Jagt Labradors ? Hvem har kunnet gøre sig gældende på markprøver længst ? Hvem har lavet flest F.T. Champions ? Hvem har vundet The Retriever Championship" flest gange ? Hvem har vundet The Retriever Championship flest gange med samme hund ?

Ja vi kunne blive ved at stille store spørgsmål, og der er kun et svar - DRAKESHEAD. Om nogen er John og Sandra Halstead legenderne indenfor Labradors. Historien om Labradors kan umuligt skrives uden at portrættere dette fantastiske succesrige par som nu har været sammen i mere end 50 år. Fik deres første Labrador for mere end 40 år siden og i mere end 30 år har gjort sig gældende i toppen på markprøver i England.

For at få den helt rigtige historie om John og Sandra og deres hunde, har redaktionen, som vanligt, henvendt sig direkte til kilden og nedenstående følger beretningen om Labrador historiens, uden sammeligning, mest succesrige par.

Starten

Johns første erfaring med jagt, var da han, som dreng, gik på harejagt med en Lurcher. En Lurcher er en hunderace, som bruges til en rimelig barsk jagtform. Man slipper hunden, når man får øje på en hare, og herefter løber hunden haren op, og slår den ihjel. I visse kredse i England og Skotland er denne jagtform stadig populær.

I juli 1955 mødtes John og Sandra første gang. Sandra var, som mange andre unge piger, utrolig interesseret i heste og ridebanespringning, og Johns store interesse var svømning, jagt og fiskeri. De mødtes under en ferie, hvor Sandra var ude at ride, og John var ude for at fiske.

Efter nogle år som kærester, blev John og Sandra gift i september 1958, og som det er naturligt, forsøgte de hver især, at få den anden interesseret i deres hobby.

John fortæller selv, at han, for at vække Sandras interesse for jagt, købte et lille gevær til hende. En dag de var ude for at prøve geværet, opdagede John en kanin ude i terrænet. John foreslog Sandra, at hun skulle prøve at skyde den, og bang med et skud lå kaninen stendød. Sandra vendte sig rundt til John med tårer i øjene, og John tænkte, at nu var det hele ødelagt, men tvært imod, Sandra græd fordi hun slet ikke troede hun kunne ramme kaninen, så efter denne dag, var Sandra's interesse for jagt vagt.

Ellers var det ridningen som i starten havde familiens store bevågenhed, og de rejste hver week-end rundt til lokale ridestævner. Interessen for heste blev viderebragt til John og Sandra's 3 børn. De 2 piger Janette og Shelagh havde succes på lokale stævne, men deres yngste, sønnen John Junior, viste sig hurtigt at være en endog meget talentfuld rytter, og han opnåede at blive udtaget til det Engelske juniorlandshold i ridebanespringning ligesom han

hurtigt gik ud af skolen for at blive uddannet som professionel beridder.

John junior er, som bekendt, senere blevet professionel og meget succesrig hundemand, og han satte, så sent som i december 2005, en rekord, idet han havde kvalificeret 4 Labradors til The Retriever Championship.

Starten med Labradors

John og Sandra købte deres første Labrador i begyndelsen af 1960'erne. Inden da havde de ejet andre hunderacer, og Sandra var begyndt at interessere sig for hundeudstillinger.

De første Labradors blev derfor købt med det formål, at John kunne bruge dem til jagt, og Sandra kunne samtidig gå på hundeudstillinger.

Dette blev også starten på kennel Drakeshead. Navnet valgte de på baggrund af John store interesse for fuglejagt. Det engelske ord "Drake" betyder en andrik, og ordet "head" har de taget fra deres efternavn, så direkte oversat, betyder "Drakeshead" Andrikkehoved.

På daværende tidspunkt var "dual-purpose" labradoren (tophund på både udstillinger og markprøver) ikke kun en myte men en mulighed.

Således også med tæven Randy, som blev parret med en af de meget kendte Sandyland udstillingshunde, hvorefter John og Sandra beholdt en tæve som de kaldte Bracken. Bracken vandt flere lokale udstillinger samtidig med, at John i 1968 opnåede en 2. vinder med hende i en begynderklasse markprøve.

Denne markprøve med Bracken var i øvrigt John's første, idet han inden da kun havde deltaget på diverse Working Tests. John fortæller selv, at han på daværende tidspunkt arbejdede meget, sådan at han kun havde fri hver 3. weekend, og disse weekends blev brugt til at rejse rundt og deltage på Working Test. Han kom rundt på en motorcykel med sidevogn, hvor hunden var placeret.

I denne periode blev både John og Sandra mere og mere involveret i hundeverdenen, og de blev medlemmer af adskillige hundeklubber, hvor de bl.a. hjalp til ved diverse arrangementer som træner, bestyrelsesmedlemmer, og den første markprøve overværende John som vildtbærer og nummer-skiltebærer.

Det var også på dette tidspunkt, at John begyndte som semiprofessionel hundetræner.

På daværende tidspunkt skulle man bevise, at ens Labrador kunne apportere varmt vildt, såfremt den skulle være udstillingschampion. Som en del af en

John og Sandra Halstead et succesrigt partnerskab som har været i mere end 50 år.

åben klasse markprøve, kunne man deltage med sin udstillingshund, og den blev herefter kaldt ind, for at apportere et vist antal fugle. John fortæller, at man f.eks. kunne sige til dommeren, at man ikke ønskede at apportere hårvildt (kaniner og harer) men kun fuglevildt. Dommeren kunne herefter give hunden en godkendt eller ikke godkendt som apportør.

John startede faktisk sin professionelle trænerkarriere med, at tilbyde udstillingsfolket, at han kunne træne deres hund op til at bestå en af disse prøver.

I slutningen af 1960'erne, var det stadig kun John som interesserede sig for hundetræning og prøver, idet Sandra udelukkende beskæftigede sig med hundeudstillinger, hvilket bl.a. gav sig udslag i, at Sandra senere blev autoriseret udstillingsdommer for Labradors.

John ønskede dog inderligt, at Sandra også begyndte at interessere sig for træning og markprøver, og på daværende tidspunkt havde han en udstillingshund til træning, som han havde meget svært ved at tackle. Den ene dag var den fuldstændig vild med at apportere, og den næste dag gad den overhovedet ikke.

Han forsøgte derfor at overtale Sandra til at prøve og træne hunden, og det mærkelige var, at parret fungerede rigtig godt sammen. På samme tidspunkt var det meget moderne, at gå rundt i læderjakker, og Sandra ønskede selvfølgelig også en sådan, og helst en hellang, men på trods af Sandra's ønske, kunne John fortælle hende, at de ikke havde råd.

John så dog sit snit til at give Sandra det mål, at kunne hun få ovennævnte harhund til at bestå en markprøve, ville hun som gevinst få en læderjakke.

Dette animerede Sandra til at melde hende og hunden til deres første markprøve. Markprøven gik rigtig godt, ikke alene bestod parret prøven, men efter, at nogle af de bedste hunde var udgået på prøven, opnåede hunden og Sandra en 3. vinder, og herefter var Sandra for evigt bidt af markprøver og

hun fik samtidig den eftertragtede læderjakke.

Succesen begynder

Både John og Sandra's ambitioner omkring hundene voksede hurtigt, og de indså også, at skulle de have nogen som helst mulighed for succes på markprøver, måtte de opgive tanken om dual purpose, og gå over til den "rene vare", og udelukkende satse på Labradors af rent jagtblod.

Johns første succesrige markprøvehund var tæven Dipper of Drakeshead. Med hende vandt han sin første vinderklasse markprøve, og hun var uden tvivl blevet John's første F.T. Champion, hvis der altså ikke lige var kommet en mand med en stor pose penge.

Tilbudet på Dipper var simpelthen for stort til at John havde råd til at sige nej - John siger selv, at han græd hele vejen til banken.

Inden Dipper blev solgt, nåede hun at have 2 kuld hvalpe på Drakeshead, og når man ser, hvilke hunde hun producerede på disse 2 kuld hvalpe, forstår man måske, hvorfor John var så ked af at skille sig af med hende.

De 2 kuld blev lavet med 2 forskellige hanhunde (F.T.Ch. Swinbrook Tan og F.T.Ch. Perchasi Max) og fra første kuld blev 2 senere F.T.Ch. (Drakeshead Tinker og Drakeshead Thorne) og yderligere 3 markprøvevindere og fra det andet kuld blev også 2 hunde F.T.Ch.

Salget af Dipper ærgrer den dag i dag John, og han siger stadig, at hvis nogen kan henvise ham til, hvor der er en Dipper nr. 2, så er han køber af hunden uanset prisen.

Dippers betydning for avlen understreges af, at Drakeshead Tinker senere blev far til superhunden over alle superhunde Breeze of Drakeshead, og Drakeshead Thorne blev stammoder til kennel Brenjon, og hun var mor til bl.a. F.T.Ch. Brenjon Dirk of Drakeshead, som igen blev far til F.T.Ch. Haretor Mark of Drakeshead, der jo som bekendt er far til vore dages mest succesrige avlshan F.T.Ch. Pocklea Remus.

Tabet af Dipper blev lidt retfærdiggjort ved, at John og Sandra i 1974 købte de 2 kuldsøskende Westhead Shot of Drakeshead og Westhead Tan of Drakeshead. Hanhunden Shot blev trænet og ført af John og tæven Tan, af Sandra.

Begge hunde blev F.T.Ch. med 14 dages mellemrum i 1976, og blev derved parrets første champions.

I øvrigt følger der en sjov historie til netop Westhead Shot of Drakeshead.

Sandra med F.T.Ch. Westhead Shot of Drakeshead efter de vandt The Retriever Championship i 1979.

John og Sandra er kendt for ikke at træne og føre hinandens hunde, og efter, at Shot var blevet champion i 1976, pensionerede John ham som markprøvehund, fordi han havde andre hunde at føre frem.

Imens Shot gik og nød sin tidlige pension som "kun" jagthund, opstod der i England et rygte om, at Shot var stoppet på markprøver fordi han var blevet for vild og ikke til at styre.

Rygtet irriterede John noget, så efter et par år, overtalte han Sandra til at genoptage Shot's markprøvekarriere. Da Sandra, på daværende tidspunkt, ikke havde andre vinderklassehunde at føre, var hun straks med på ideen, og i 1979 førte Sandra Shot. Hun startede med at vinde yderligere en markprøve med ham, hvorefter han var kvalificeret til årets Retriever Championship, og lige som for at gøre alle onde rygter til skamme, vandt parret The Retriever Championship i 1979. Herefter kunne Shot få ro til at nyde sit otium som meget privilegeret jagthund.

Rekorderne

Efter John og Sandras første F.T.Ch. kom de resterende succeser nærmest på samlebånd, og det parret har opnået gennem de sidste 30 år er helt enestående.

Det er ialt blevet til 28 stk. Field Trial Champions jævnt fordelt mellem parret (dog flest til John).

Deres første champions var, som nævnt, i 1976 og parrets sidste i 2005, hvor John førte Drakeshead Logo til championat og Sandra, Greenbriar Glen-coe of Drakeshead. Bemærkelsesværdigt er det, at begge hunde debuterede på markprøver i 2005, og i samme sæson nåede gennem åben klasse og herefter at vinde 2 vinderklasse markprøver hver. I øvrigt de 2 eneste Labradors i England, som formåede at vinde 2 vinderklasseprøver i 2005 sæsonen.

Men successen er ikke kun bemærkelsesværdig p.g.a. mængden af Champions, for omkring The Retriever Championship har især John sat nogle rekorder som bliver mere end svære at slå i fremtiden.

Efter Sandra vandt Championshipet i 1979 med Shot, blev John drillet noget med, at han ikke kunne vinde The Retriever Championship, men kun hans kone.

Hævnen kom i 1985. Året før, i 1984, var John begyndt at føre en ny hanhund Breeze of Drakeshead, og han blev hurtigt F.T.Ch. På Championshipet i 1984 gik Breeze fremragende, men fik uheldigvis ingen apporteringer der var så svære, at han havde mulighed for at komme til tops, hvorfor han måtte nøjes med en udmærkelse.

Superhunden over dem alle - F.T.Ch. Breeze of Drakeshead. Breeze blev så berømt, at der er blevet lavet flere malerier af ham

Dette blev ændret i 1985, 1986 og 1987 hvor Breeze vandt The Retriever Championship 3 år i træk. En præstation ingen anden hund (eller fører) har gentaget hverken før eller siden.

Jeg var selv så heldig at overvære championshipet i 1987 på Sandringham, og jeg har aldrig, og vil sikkert heller aldrig komme til at opleve en hund som Breeze igen.

Breeze var ingen oversmart hund med stor fart og stil, ej heller var han en hund som havde en udtråling man bemærkede så længe han gik i snor, han var heller ikke hunden man blev imponeret af på dirigeringer, men det der gjorde ham helt unik var hans markeringsevner og frem for alt hans helt fantastiske vildtfindende egenskaber.

Breeze ikke blot vandt dette, sit 3 championship i træk, nej han vandt det i stor stil. På trods af, at flere andre hunde lavede fremragende præstationer, var ingen hunde blot i nærheden af Breeze. Fra sin første apportering ejede han simpelthen prøven, og var til slut langt foran sine konkurrenter.

Uden at have set dommerbøgerne, vil jeg tro, at han på sine 10 apporteringer havde 6 rene A+'er. Jeg så ham som 4. hund på en meget lang løber. Da Breeze blev sendt, fandt han nedfaldsstedet som en ren markering, hvorefter han tog fod op af fuglen og bragte den mere end 100 meter fra nedfaldsstedet.

Han havde flere løbende fugle, hvor han bl.a. et par gange stødte på et hegn. Han sprang hegnet som en mis, og fandt foden igen på den anden side og bragte fuglen, som om det var ingenting. Når han gik i kæden, gik hans hoved konstant fra side til side for at markere alt hvad der måtte blive skudt. I løbet af de 2 dage championshipet varede, tror jeg John Halstead fløjtede 2 gange af ham, resten klarede han selv.

I tillæg til disse strålende præstationer, var det endda tvivlsomt om Breeze overhovedet kunne deltage på dette championship, fordi han 2 dage før, under en luftetur, havde skåret sin ene trædepote på forbenet, ret kraftigt, hvorfor han stillede op til championshipet med poten kraftigt indbundet.

Onde tunge under championshipet mente, at denne forbindelse kun var fordi John Halstead ville skabe ekstra interesse omkring Breeze, og at poten slet ikke var skåret. Jeg kan personligt afkræfte dette usande rygte, idet jeg dagen efter championshipet, var så heldig at besøge John og Sandra Halstead på Drakeshead, og her så jeg Breeze's pote uden forbindelse, det var et meget dybt og betændt sår, som ville få mange andre hunde til at løbe rundt på 3 ben.

Breeze er aldrig udgået på en markprøve som first

dog down, alt vildt han er blevet sendt på er også bragt, og det er uanset sværhedsgrad. De prøver Breeze ikke vandt, var fordi han ikke fik apporteringer der var svære nok, hvorfor han måtte nøjes med mindre placeringer.

Efter præstationen på The Retriever Championship 1987, blev Breeze pensioneret som 6 årige og ubesejret champion.

John siger selv om Breeze, at han ikke tror på, at den perfekte hund findes, eller nogen sinde vil blive fundet, men Breeze er det tætteste man kan komme på den perfekte jagt- og markprøvehund.

John Halstead gentog senere præstationen på The Retriever Championship, idet han også vandt i 1992, denne gang med F.T.Ch. Raughlin Pete of Drakeshead, og derved satte John endnu en rekord, idet han er den eneste som har vundet The Championship 4 gange.

F.T.Ch. Raughlin Pete of Drakeshead. Championshipvinder 1992.

Avlen

Når man taler avl, er det som oftest, at kenneler er blevet berømte gennem deres tævelinier, og Drakeshead startede da også op gennem deres tævelinier, men siden er det meget bemærkelsesværdigt, at Drakeshead er blevet berømte næsten udelukkende gennem deres hanhunde.

Vi har tidligere omtalt tæven Dipper of Drakeshead som blev mor til 4 F.T.Ch., men også Sandras første F.T.Ch., Westhead Tan of Drakeshead, har gjort det strålende i avlen. Hun blev mor til 3 F.T.Ch. her bl.a. Retriever Championshipvinder 1978 Drakeshead Wisp (ejet og ført af Mr. Hill) og John og Sandras egen tæve F.T.Ch. Drakeshead Anna.

Anna har videreført de fornemme avlsegenskaber, idet hun er blevet mor til yderligere 2 champions, nemlig de 2 kuldsøskende Drakeshead Luke og Drakeshead Lace, i øvrigt begge ført af John og Sandra selv.

Anna er også mor til en af alle tiders bedste avlstæver Drakeshead Gypsy.

F.T.Ch. Glencoin Drummer of Drakeshead.

Ellers er det, som tidligere nævnt, gennem deres hanhunde, som John og Sandra har opnået de aller største succeser.

Deres typiske fremgangsmåde er, at de beholder parringshvalpe, når der kommer gode tæver (som oftest med Drakeshead blod) til parring ved deres endog meget velbesøgte hanhunde.

John og en af de mest betydningsfulde avlshanner på Drakeshead - F.T.Ch. Haretor Mark of Drakeshead

F.T.Ch. Aughacasla Sam of Drakeshead

Vi har allerede nævnt hanhunden F.T.Ch. Drakeshead Tinker (en søn efter Dipper) som bl.a. var far til Breeze + yderligere 3 F.T.Ch.

Det skal dog med her, at Breeze aldrig har været den helt store succes som avlshan. Breeze's ekstraordinære resultater har selvfølgelig betydet, at han er blevet brugt enormt meget i avlen, og med kvantiteten taget i betragtning, er det skuffende, at han "kun" blev far til 3 champions. Sandra førte selv hanhunden Glencoin Dean of Drakeshead til championat, men ellers er det kun det berømte kuld med superavlstæven Drakeshead Gypsy (ejet af David Garbutt) som gav resultat.

Fra dette kuld kom F.T.Ch. Pocklea Tessa, og ikke mindst F.T.Ch. Pocklea Tide of Middlegate, som vandt the Retriever Championship i 1988. Det skal også lige nævnes, at fra selvsamme kuld, havde vi en import her til Danmark, Pocklea Tempest of Drakeshead, som faktisk blev brugschampion her i landet.

Andre berømte Drakehead hanhunde var F.T.Ch. Glencoin Drummer of Drakeshead, som bl.a. var far til John's championshipvinder 1992, Raughlin Pete of Drakeshead.

F.T.Ch. Brenjon Dirk of Drakeshead, som senere blev far til en af de bedste avlshanner på Drakeshead, nemlig F.T.Ch. Haretor Mark of Drakeshead.

Netop Mark opnåede stor hæder som avlshan. Han blev far til ialt 7 F.T.Ch. her bl.a. F.T.Ch. Pocklea Remus, som vandt Retriever Championship i 1991, og som senere er blevet den mest succesrige avlshan i England i nyere tid. I øvrigt er det pudefuldt, at selv om Remus bærer kennelnavnet Pocklea, er han faktisk ren Drakesheadblod, idet hans mor var Drakeshead Gypsy.

Men også F.T.Ch. Heatherbank Alex of Tasco, F.T.Ch. Pocklea Reggi og F.T.Ch. Middlegate Dexter of Drakeshead er andre kendte Mark børn.

Drakeshead har dyrket linien videre efter Dexter som bl.a. har givet F.T.Ch. Drakeshead Garth og F.T.Ch. Drakeshead Treacle som er blevet champions indenfor de senere år.

Både Garth og Treacle er således 6. generation af Champions der kan føres direkte tilbage til John's første markprøvevinder nemlig Dipper of Drakeshead.

I slutningen af 1990'erne og først i 2000'erne har hanhunden, den irsk opdrættede, F.T.Ch. Aughacasla Sam of Drakeshead også haft stor succes som avlshan. Og vi har her i Danmark bl.a. haft flere importere efter Sam ligesom han er brugt kraftigt i England.

F.T.Ch. Drakeshead Garth

John Halsteads sidste F.T.Ch., Drakeshead Logo er således et barneban til Sam.

Hvordan gør de det ?

Når nogen har så stor succes som John og Sandra, vil alle selvfølgelig gerne vide, hvordan ?

Svaret er selvfølgelig ikke enkelt, men først og fremmest snakker vi om seriøs avl, stor ihærdighed og grundighed omkring træningen, og så også en vis portion kynisme.

Hvis man har viljen til at komme til tops, skal man også have evnen til at kassere det som ikke virker,

Den såkaldte "unghundeafdeling" fotograferet på Drakeshead i december 1987.

efter hensigten, på trods af, at afstamningen er i orden.

Da jeg var på besøg på Drakeshead i december 1987, blev jeg selvfølgelig vist rundt på hele kennelen, og under denne rundvisning kom vi også til, det som Sandra selv kaldte, unghundeafdelingen.

Afdelingen bestod af 8 hundegårde, hver med 2 unghunde gående i. Altså ialt 16 unghunde. Sandra fortalte selv, at dette var de unghunde der skulle trænes det førstkommande forår. Ud af disse 16 unghunde forventede de, at 1 eller 2 senere viste sig at have potentiale til avl og markprøver. De resterende 14-15 unghunde, ville blive solgt til jægere, som færdig - eller delvis færdigtrænede jagthunde.

Sandra fortalte i øvrigt, at dette antal unghunde var deres normale årskvote, og alle var parringshvalpe

efter 1 eller flere af deres avlshanner.

Senere viste det sig, at en af disse unghunde, jeg havde set, gik helt til tops, det var Championship-vinder 1992 F.T.Ch. Raughlin Pete of Drakeshead.

Dette valg af muligheder er svært at gentage for andre, idet det er meget få, som hvert år indkøber 16 unghunde for at finde 1 eller 2 som kan bruges, og herefter er i stand til at frasælge 14 eller 15 andre.

Man skal dog ikke foranlediges til at tro, at alt omkring hundene er "cool business" for John og Sandra, for der er ingen tvivl om, at de virkelig elsker deres hunde. I 1987 levede Johns første champion Shot of Drakeshead stadig. Selvom han var blevet 13 år, og var lidt grå og halvdøv, nød han sit otium som fast indehund, og Sandra virkelig pussede og nussede om ham som om han var en lille baby.

I øvrigt har John og Sandra personale ansat til at passe alle hundene i dagligdagen. De har nu været professionelle hundefolk i mere end 35 år, og at de har haft succes kan ses på deres ikke helt lille landsted.

Et sted hvor parret i øvrigt stadig er bosiddende i Lancashire i det nordvestlige England.

På trods af, at både Sandra og John er i tredserne, har de absolut ingen planer om at stoppe, hverken med avlen eller deltagelsen på markprøver. Som de selv siger, bliver det ved lige indtil de skal bæres derfra, så der er nok ingen tvivl om, at det ikke er det sidste vi har hørt til dette mest succesrige par nogensinde indenfor Retrieververdenen.

At John og Sandra Halstead har haft succes ses også på deres privatbolig, hvortil hører en del jord, med søer, skov og andet fremragende jagt- og træningsterræn.